

Όδηγός προς την Πανθησκευία τó νέο Πρόγραμμα Σπουδών για τó μάθημα τών Θρησκευτικών.

Δημοσιεύτηκε στις Τετάρτη, 25 Ιουλίου 2012 19:28 | Γράφτηκε από τον/την dominique |

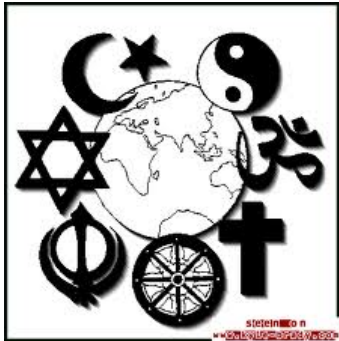
 Share 84 Tweet 2 Share 139

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο   Καλύτερο

Αξιολόγηση

Όδηγός προς την Πανθησκευία τó νέο Πρόγραμμα Σπουδών για τó μάθημα τών Θρησκευτικών

δημιουργεί δικαιολογημένα αντιδράσεις. Τó νέο μάθημα τών Θρησκευτικών δέν έχει πιά Ορθόδοξο Χριστιανικό χαρακτήρα, δέν βοηθεϊ τούς μαθητᾶς νά γνωρίσουν τήν Χριστιανική τους Πίστι, δέν οικοδομεϊ τήν θρησκευτική, τήν έθνική καί τήν πολιτισμική ταυτότητα τών έλληνοπαιδών.

Θεολόγοι καί Άλλοι έπιστήμονες, πού έκπροσωπούν θεολογικούς καί εκπαιδευτικούς φορεϊς, άγωνιούν καί διαμαρτύρονται έπί δεκαετίας τόσο για τήν ένδεχόμενη κατάργηση τοῦ μαθήματος τών θρησκευτικών στήν δημόσια έκπαίδευση όσο καί για τήν μετατροπή του σε θρησκευιολογικό. Υπάρχουν θαυμάσιες καί έμπεριστατωμένες αναλύσεις.

Γιά τó ίδιο θέμα καί ή Ίερά Κοινότης τοῦ Αγίου Όρους, εκφράζουσα τήν διαχρονική αυτοσυνειδησία τοῦ έλληνορθόδοξου Γένους μας, διαμαρτυρήθηκε μέ έπιστολή τῆς (28/12/2010-10/1/2011) προς τήν τότε Ύπουργό Παιδείας καί έτόνισε ότι τó μάθημα τών Θρησκευτικών δέν πρέπει νά αποκτήση χαρακτήρα διαθρησκευιακό, αλλά νά έχη χαρακτήρα Ορθόδοξο.

Προσφάτως (μέ ήμερομηνία 4 Ιουλίου 2012) τó «Υπόμνημα» τοῦ κ. Ήρακλη Ρεράκη, καθηγητοῦ τῆς Παιδαγωγικῆς –Χριστιανικῆς Παιδαγωγικῆς στήν Θεολογική Σχολή τοῦ Άριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης προς τήν Ίερά Σύνοδο τῆς Έκκλησίας τῆς Ελλάδος, μάς πληροφορεϊ μέ έπιστημονικῶς τεκμηριωμένα θεολογικά καί παιδαγωγικά επιχειρήματα ότι:

α) Ή διδασκαλία τοῦ νέου μαθήματος Θρησκευτικῶν προϋποθέτει τήν παραδοχή ότι ή Ελλάδα εϊναι ήδη μία πολυπολιτισμική χώρα. Ή παρουσία ωστόσο οικονομικῶν μεταναστῶν δέν έχει δημιουργήσει ιδιαίτερες πολιτισμικές όντότητες καί έπομένως τέτοιες προϋποθέσεις σέν ύφίσταντο στόν ελληνικό χώρο.

β) Τό γνωστικό (πολυθρησκευιακό) περιεχόμενο τοῦ νέου μαθήματος τών Θρησκευτικῶν καθιστά τήν διδασκαλία τοῦ μαθήματος άπολύτως άντιπαιδαγωγική. Εϊναι παιδαγωγικῶς άνεπίτρεπτη ή στόχεις τοῦ νέου Προγράμματος Σπουδῶν, πού προβλέπει νά βορβαρδίζονται τά παιδιά τῆς σχολικῆς ήλικίας μέ γνωστικό ύλικό, τó όποιο δέν μποροῦν νά άφομώσουν ούτε πολλῶ μάλλον νά αξιοποιήσουν δημιουργικά. Αντιθέτως ή διδασκαλία περί τῆς Ορθόδοξου Πίστεως, περί τῆς λατρευτικῆς καί μυστηριακῆς ζωῆς, περί τῆς έμπειρίας τών Αγίων μας, περί τῆς μοναδικότητας τῆς έν Χριστῶ σωτηρίας, άφορᾶ σε θέματα, για τά όποια οί μαθηταί αὐτῆς τῆς ήλικίας έχουν τόσο τίς έμπειρικές όσο καί τίς γνωστικές προϋποθέσεις νά ακούσουν, νά συζητήσουν, νά προβληματισθοῦν καί συνεπῶς νά αναπτύξουν κριτικό ένδιαφέρον για όλες τίς άλλες θρησκευεις.

γ) Σύμφωνα μέ τó νέο Πρόγραμμα Σπουδῶν οί μικροί μαθηταί διδάσκονται νά εϊναι χειραφετημένοι άπό «ό,τι όνομάζεται πρόσδεση στό παρελθόν», δηλαδή τήν πίστιν τών γονέων τους, οί δέ διδάσκοντες τά Θρησκευτικά προτρέπονται νά «άποστασιοποιοῦνται κατά τó δυνατόν άπό τή θρησκευία στήν όποία ένδεχομένως άνήκουν εϊτε πατροπαράδοτα εϊτε άπό έπιλογή».

δ) Η προσφερόμενη θρησκευτική αγωγή δεν έχει αναφορά στο Χριστό ως Θεό, Σωτήρα και Λυτρωτή, όπως τον γνωρίζουμε από την Όρθοδοξη Πίστι μας, αλλά κατά τρόπο πανθηρσειακό «καλείται να έστιάσει το ένδιαφέρον του μαθητή στην ανθρώπινη διάσταση των θρησκειών... ως διαχρονική πηγή Ξμπνευσης για τον πολιτισμό και άντλησης προσωπικού αλλά και συλλογικού ύπαρξιακού νοήματος».

Είναι προφανές ότι οι άρχιτέκτονες του νέου Προγράμματος Σπουδών έχουν κατά νουν να αποδομήσουν ό,τι δεν πρόλαβαν να γκρεμίσουν οι Βαυαροί της Αντιβασιλείας του Όθωνος.

Ό άκρως έκδυτικισμός της δημόσιας έκπαιδύσεως εκείνης της έποχής, παρότι απέκοψε την γενικότερη Παιδεία από τις φυσικές ρίζες που ξεκινούσαν από την άρχαία Έλλάδα και δημιουργικά πέρασαν στην χριστιανική βυζαντινή αυτοκρατορία και κατόπιν στην παιδεία των διδασκάλων του Γένους και των κρυφών σχολείων, δεν είχε όριστικά άκυρώσει τον Όρθόδοξο χαρακτήρα του μαθήματος των Θρησκευτικών. Η θρησκευτική παιδεία, άν και δεν στοιχούσε άκριβώς στις προσδοκίες και στά όράματα των πατέρων του νεότερου Έλληνισμού, του άγιου Κοσμά του Αίτωλου, του Καποδίστρια, του Μακρυγιάννη, των άγιων Νεομαρτύρων, έν τούτοις διατηρούσε τον χαρακτήρα της διδασκαλίας της Όρθοδόξου Πίστεως.

Άκόμη και ό πολός Αδαμάντιος Κοραΐς ό όποιος δεν συμπαθούσε την παιδεία που πήγαζε από την βυζαντινή μας παράδοσι και διατηρήθηκε στους κύκλους των Κολλυβάδων, δεν δίσταζε να ύποστηριξη τον κατηχητικό χαρακτήρα της δημόσιας παιδείας στο άναγεννώμενο Έλληνικό κράτος.

Στις «Σημειώσεις εις τό προσωρινόν πολίτευμα της Έλλάδος του 1822 Έτους» (τό Σύνταγμα της Α΄ έν Έπιδάυρω Έθνοσυνελεύσεως), σχολιάζοντας τό άρθρο που άφορά στην δημόσια παιδεία, όρίζει την μορφή της θρησκευτικής παιδείας ως «κατήχησι» και κάνει τις έξής σημαντικές και για την σημερινή πραγματικότητα παρατηρήσεις: «Τό αΐτιον, διά τί όνομάζω τελευταίαν την Κατήχησιν, είναι ότι έπειδή ύποθετω άνοικτά τά κοινά σχολεία όχι μόνον εις όλας τάς αΐρέσεις των χριστιανών, αλλά και εις τους Ιουδαίους και εις τους Τούρκους, καλόν είναι να παραδίδεται ή κατήχησις δύο ήμέρας της έβδομάδος μόνος, εις μόνον των Ανατολικών τά τέκνα, μετά την άπόλυσιν των έτεροδόξων όποιωνδήποτε παρεκτός άν κανείς από τους γονείς τούτων αυτόκλητος ζητήσει δις και τρίς ως χάριν, την είσοδον του τέκνου του εις της κατηχήσεως την παράδοσιν» (έκδ. έν Αθήνας, 1933, ύπό Θεμ. Π. Βορίδου).

Γιά τό περιεχόμενο της Όρθοδόξου Χριστιανικής αγωγής έχει γίνει πολλή συζήτησις από άξιόλογους θεολόγους. Κατά καιρούς μέ άνακοινώσεις σέ συνέδρια και μέ άρθρα έχουν γίνει προτάσεις για την ύπερβαση των δυτικών θεολογικών έπιδράσεων από άναλυτικό πρόγραμμα και στο περιεχόμενο του μαθήματος. Στόχος των προτάσεων ήταν ό προσανατολισμός του μαθήματος προς την κατεύθυνση της καλλιέργειας του Όρθοδόξου Έκκλησιαστικού φρονήματος. Ό καθηγητής Νίκος Μανσουκας π.χ. έγραφε μεταξύ άλλων: «καταλαβαίνει κανείς εύκολα πως δεν είναι δυνατό να εύδοθοϋν οι σκοποί του θρησκευτικού μαθήματος που στην προκειμένη περίπτωση για μάς είναι ή καλλιέργεια του όρθοδόξου φρονήματος, άν δεν ύπάρχουν τά πολιτιστικά άγαθά της βυζαντινης μας παραδόσεως και δάσκαλοι που θα έμπνεύσουν τό μεράκι γι αυτά τά άγαθά. Προϋποτίθεται βέβαια ή ύπαρξη του ζωντανού χριστιανικού πνεύματος που έκφράζεται στο πλαίσιο της λατρείας». Και σχεδόν συμπερασματικά σάν μία προτροπή έξόδου της θεολογίας και της θρησκευτικής παιδείας από την βαβυλώνεια αΐχμαλωσία τους στά δυτικά πρότυπα συμπληρώνει : «τό άναλυτικό πρόγραμμα του θρησκευτικού μαθήματος πρέπει να άναθεωρηθεί άπ τά βάθρα του και να δοθεΐ μέ τρόπο πιο συγκεκριμένο ή ιστορική ζωή της Όρθοδοξίας (περιοδ. ΣΥΝΑΞΗ τεύχ.1(1982) σελ.36 και 40).

Μέ τό νέο πρόγραμμα σπουδών εις πείσμα της ανάγκης για μία Όρθόδοξη διδασχί μέ τά άγαθά της βυζαντινης μας παραδόσεως, έπιβάλλεται ένας σύγχρονος βαρλααμιστισμός που εισχωρεί βάνανσα στα σπλάγγνα του Γένους. Η ούμανιστική παιδεία, μέ μορφή διαφορετική από εκείνη του παλαιού βαρλααμισμοϋ μέ τά χαρακτηριστικά του πανθηρσειακού συγκρητισμοϋ, εισβάλλει στα σχολεία για να άκυρώσει την Παιδεία του Γένους. Έπιχειρείται να άποκοποϋν τά παιδιά από τις ζωογόνες ρίζες της πατροπαραδότου Όρθοδόξου Πίστεως, που καθιστά τους ανθρώπους Σώμα Χριστού Έκκλησία Χριστού, «κοινωνός θείας φύσεως». (Β΄Πέτρ.1,4) και να άφομοιωθοϋν στην χοάνη μιας ούμανιστικής θρησκευτικότητας που δεν θα έλευθερώνει τον άνθρωπο από την άμαρτία και τον θάνατο, δεν θα τον οδηγεί στον άγιασμό και την θέωση αλλά, τουναντίον, τον προετοιμάζει για να άποδεχθεί την δαιμονική Πανθηρσειά.

Αυτός ό ιδιότυπος νεοβαρλααμισμός έπιβάλλεται από μία μερίδα θεολόγων, οι όποιοι δείχνουν πως έχθρεύονται την ήσυχαστική θεολογία του άγιου Γρηγορίου του Παλαμά, την μαρτυρική Όρθοδοξία των Νεομαρτύρων, την άσκητική παιδεία των Κολλυβάδων, την άπλοική πίστη των άγωνιστών της Παλλιγενεσίας του 1821. Οι θεολόγοι αυτοί δεν κατανοϋν ότι άντιστρατεύονται τον λόγο των Προφητών των Άποστόλων και των Πατέρων, ό όποϊος δεν άναγνωρίζει άλλες όδους σωτηρίας πλην του Κυρίου μάς Ίησοϋ Χριστού. «Όυκ έστιν έν άλλω οϋδενί ή σωτήρα, οϋδέ γάρ όνομα έστιν έτερον ύπό τον οϋρανόν τό δεδομένον έν ανθρώποις έν ω̅ δεΐ σωθειναι ήμα̅ς. (Πράξ.4,12).

Δέν κατανοϋν έπομένως ότι στεροϋντες από τά Όρθόδοξα Έλληνόπουλα την άναγκαία γι αυτά Όρθόδοξη έκκλησιαστική Παιδεία και έπιβάλλοντες την δημόσια πολυθηρσειακή θρησκευτική έκπαίδευση, φανερώνουν την κρίση θεολογίας και πιο πολύ την κρίση πίστεως, στην όποια βρίσκονται για να θυμηθοϋμε τον σχετικό λόγο του π.Γεωργίου Φλωρόφσκυ.

Διερωτάται κανείς, άν μπορεί οι θεολόγοι αυτοί να θεωροϋνται μέλη της Όρθοδόξου Έκκλησίας, όταν έν τοΐς πράγμασι ύπονομεϋον τό διδακτικό της έργο στις εύαίσθητες ψυχές των μαθητών. Η άλήθεια είναι ότι δεν μπορούν να είναι έντός του περιβόλου της Έκκλησίας δεν μπορούν να είναι μέλη του Σώματος του Χριστού, έφ' όσον τό ύποσκάπτουν.

Οι έμπνευσταί του νέου Προγράμματος Σπουδών φαίνεται να πιστεύουν ότι ό λαός μας δεν χρειάζεται τον Χριστό στην Παιδεία αλλά ότι έφτασε ή ώρα να ζητήσει από τον Χριστό να «άπέλθη των όρίων αυτών».

“Όμως πριν από έμας άλλοι λαοί, των όποιων τις άρχές διδασκαλίας του Θρησκευτικού μαθήματος πασχίζουμε να άντιγράφομε είχαν διώξει τον Χριστό από την παιδεία τους και έζησαν τις συνέπειες της άπομακρύνσεως Του.

«Τό σχολείον της Εϋρώπης έχει άποχωρισθί από την πίστιν εις τον Θεόν. Εις αυτό ξεκείται ή μεταστροφή της εις δηλητηριάστριαν, εις αυτό και ό θάνατος της εύρωπαϊκής ανθρωπότητος» έΐπε μέ κάθε ειλικρίνεια ό βαθύς γνώστης της εύρωπαϊκής κουλτούρας άγιος Νικόλαος Βαλιμίροβιτς, ό όποϊος έζησε στο ίδιο του τό σώμα την βαρβαρότητα της άποχριστιανοποιημένης Εϋρώπης, όταν ήταν αΐχμάλωτος των Ναζί στα στρατόπεδα του Νταχάου.

Ό σύγχρονος νεοελληνικός ούμανισμός έπιβάλλει στους Νεοέλληνες να διώξουν από την δημόσια θρησκευτική Έκπαίδευση τον Χριστό της Όρθοδόξου Παραδόσεως και να δεχθοϋν την νεοεποχίτικη πολυθηρσειακή θρησκευτική παιδεία της Πανθηρσειας. Έλπίζουμε ότι ό λαός μας δεν θα ύποκϋψει στις έπιλογές μιας μειοψηφίας θεολόγων και διαμορφωτών της δημόσιας παιδείας αλλά θαρραλέα θα ζητήσει από τους άρμοδιους παράγοντες της Πολιτείας να επανεξετάσουν τό θέμα, να τό θέσουν σε ένα οϋσιαστικό δημοψήφισμα, άφου άκουστοϋν και οι Όρθόδοξες και οι πανθειστικές προτάσεις για να έπιλέξει μόνος του άν άκόμη θέλει τον Χριστό στην Παιδεία ή άν έπιθυμεί την άπό-Χριστοποίησή της.

Πιστεύουμε ότι ό έλληνικός λαός παρά τις άμαρτίες που τον όδήγησαν στην παρούσα πολύπλευρη κρίση στο βάθος της ψυχής του είναι πιστός στην Όρθοδοξία και την Έκκλησία του. Αυτό τό δείχνει όσάκις οι περιστάσεις τό έπιτρέπουν, να έκφράζει άνεπιπρέστος την πίστη του στον Χριστό και την Έκκλησία. Την Όρθόδοξη Χριστιανική Παιδεία προτιμοϋν όχι μόνον τά τρία τοΐς εκατό των Νεοελλήνων που έκκλησιάζονται τις Κυριακές αλλά ή συντριπτική τους πλειοψηφία που αισθάνονται και δηλώνουν Χριστιανός Όρθόδοξος, που τιμοϋν τις μεγάλες έορτές της Έκκλησίας, που βαπτίζουν τά παιδιά τους, που άγαποϋν τις χριστιανικές τους παραδόσεις, που κάποτε μετανοϋν για τά λάθη τους, που παίρνουν τά έφόδια της αιώνιου Ζωής, που άφήνουν την τελευταία τους πνοή μέ έλπίδα στον Χορηγό της Ζωής και Νικητή του Θανάτου.

Αυτά τά παρακάμπτουν οι έπίδοξοι μεταρρυθμισταί της θρησκευτικής παιδείας του Γένους. Θέλουν να νοιάθουν έκσυγχρονισταί και όχι «επόμενοι τοΐς άγίοις πατράσι». Άλλοιώς δεν έξηγεΐται ή έμμονή τους σε δυτικόφερτες μεθόδους που άκολουθοϋν τις άρχές της θεωρίας του «θρησκευτικού γραμματισμοϋ», μιας θεωρίας που δεν άνταποκρίνεται στους στόχους της Όρθοδόξου αγωγής, που δεν συμβιβάζεται μέ την προοπτική της

θεώσεως. Ἀλλοιῶς δὲν ἐξηγεῖται τὸ ὅτι, ἂν καὶ εἶναι Ὁρθόδοξοι θεολόγοι, δὲν ἀντιλαμβάνονται ὅτι ἡ θρησκευτικὴ ἀγωγή τὰ Ὁρθόδοξα παιδιά πρέπει νὰ βασίζεται στὴν πίστι καὶ στὴν ζῶσα ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας στὸ κέντρο τῆς ὁποίας εἶναι ὁ Θεάνθρωπος Κύριος Ἰησοῦς Χριστός.

Γιὰ μία ἀκόμη φορᾶ τὸ ἴδιο διῆλλημα ὀρθώνεται μπροστὰ μας Οὐμανιστικὴ ἢ θεανθρωποκεντρικὴ παιδεία. Συσηματισμός μὲ τὸν κόσμον ἐν ὀνόματι μίας δῆθεν προσαρμογῆς στὰ νέα κοινωνικὰ δεδομένα ἢ προσήλωσις στὴν πάντοτε κοινὴ καὶ οὐδέποτε ἐκκοσμηθευμένη παιδαγωγικὴ τοῦ μόνου ἀληθινοῦ Παιδαγωγοῦ, ὁ ὁποῖος μᾶς κάνει δικό Του Σῶμα, Ἐκκλησία Του, αὐθεντικὴ εἰκόνα Του.

Στὸ βιβλίον τῆς «Τὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ ἡ Παιδεία τοῦ Γένους μᾶς (1984) ἡ Ἱερά Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὁρους γράφει: « Δὲν μπορούμε ἀτιμωρητὶ οἱ ὀρθόδοξοι Ἕλληνες νὰ παιδευοῦμε στήριζόμενοι σ' ὅποιαδήποτε δικαιολογία ἢ περισσότερο νὰ αὐθαδιάζουμε. Ἄν αὐτοὶ ποὺ προηγήθηκαν ἡμῶν καὶ ἔζησαν καὶ τάφηκαν σὲ τοῦτα τὰ χῶματα, αὐτοσχεδιάζοντες κἀνόντας τὸ κέφι τους, τότε θὰ μπορούσαμε καὶ ἡμεῖς νὰ συνεχίσουμε αὐτοσχεδιάζοντας.

Ἄν ὅμως ἔζησαν διαφορετικὰ ... τότε δὲν μπορούμε ἀτιμωρητὶ νὰ αὐτοσχεδιάζουμε, νὰ κάνουμε πρόβες, νὰ παίζουμε ἐν οὐ παικτοῖς.

Ἄν δὲν εἶχε θεολογήσει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ὅπως θεολόγησε ἀνακεφαλαιώνοντας τὴν πείρα καὶ τὴν ζωὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, σβήνοντας τὴ δῖνα τοῦ σημερινοῦ βασανισμένου νέου ἀνθρώπου. Ἄν δὲν ἦσαν γενάρχες τοῦ νέου Ἑλληνισμοῦ ἕνας ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός καὶ ἕνας Μακρυγιάννης. Ἄν δὲν ἠπῆρχαν ὄλα αὐτὰ στὸ αἷμα μας, τότε θὰ μπορούσαμε νὰ κάνουμε ὅ,τι μᾶς κατέβη.

Τώρα δὲν εἶναι ἔτσι. Τώρα βρισκόμαστε ἐν τόπῳ καὶ χρόνῳ ἁγίῳ. Δὲν μπορεῖ νὰ εἶμαστε ἐπιτόλαιοι. Δὲν ἀνήκομε στὸν ἑαυτὸ μας. Ἀνήκομε σ' αὐτοὺς ποὺ μᾶς γέννησαν καὶ σ' ὅλο τὸν κόσμον. Εἶμαστε χρωμένοι μὲ πνευματικὴ κληρονομία. (σέλ.66-70).

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός ἵδρυσεν σχολεῖον γιὰ νὰ ὀδηγηθῆ δι' αὐτῶν ὁ λαὸς σὲ θεογνωσία, ὅχι σὲ στεῖρα ἐγκυκλοπαιδικὴ γνώση. Ἡ γνωσιολογία, ἡ ὁποία χαρακτηρίζει τὸ φρόνημα καὶ διέπει τὰ κηρύγματα τοῦ ἔθναποστόλου ἁγίου Κοσμά, δὲν εἶναι ἡ γνωσιολογία τῶν ἐγκυκλοπαιδιστῶν, τῶν εὐρωπαίων καὶ ἐλλήνων διαφωτιστῶν τοῦ 18ου αἰῶνος τῶν βαυαρῶν ἀρχιτεκτόνων τῆς νεωτέρας παιδείας τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους. Ἡ γνωσιολογία του εἶναι εὐθυγραμμισμένη μὲ ἐκείνην τῶν Προφητῶν, τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Πατέρων μέχρι τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ. Σὲ αὐτὴν τὴν παιδεία προσανατόλιζε τὸ δοῦλον Γένος ὅταν ἔλεγε: «Διατὶ ἀπὸ τὸ Σχολεῖον μανθάνομεν τὸ κατὰ δύναμιν τί εἶναι Θεός, τί εἶναι Ἁγία Τριάς, τί εἶναι Ἄγγελοι, Ἀρχάγγελοι. Τί εἶναι δαίμονες, τί εἶναι Παράδεισος, τί εἶναι Κόλασις, τί εἶναι ἁμαρτία, τι εἶναι ἀρετὴ.

Ἄπὸ τὸ σχολεῖον μανθάνομεν τί εἶναι ἁγία Κοινωνία, τί εἶναι Βάπτισμα, τί εἶναι Ἄγιον Εὐαγγέλιον, ὁ τίμιος Γάμος, τί εἶναι ψυχὴ, τί εἶναι κορμὶ, τὰ πάντα ἀπὸ τὸ σχολεῖον τὰ μανθάνομεν. (Ἰω. Μενούνου, Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ Διδαχῆς ἔκδ. Τῆνος σέλ. 142).

Πιστεύουμε ὅτι οἱ ἐκτιμήσεις μας γιὰ τὴν βούλησι τοῦ Ὁρθόδοξου ἑλληνικοῦ λαοῦ στὸ θέμα τῆς θρησκευτικῆς παιδείας εἶναι ὀρθές καὶ ὁ λαὸς ἐάν ἐρωτηθῆ θὰ προτιμήσῃ νὰ μείνῃ πιστὸς στὴν παρακαταθήκη τῶν πατέρων του καὶ δὲν θὰ ἀποδεχθῆ ἕνα πανθησκευακὸ μάθημα γιὰ τὰ παιδιά του, θὰ προτιμήσῃ νὰ καταργηθῆ τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν παρὰ νὰ ἐκπέσῃ σὲ μίαν ἀντίχρηστη θρησκευτικὴ ἀγωγή. Θὰ ἦταν προτιμότερο γι' αὐτὸν νὰ καταργηθῆ τὸ μάθημα καὶ νὰ προσφέρῃ μίαν Ὁρθόδοξην παιδείαν στὰ παιδιά του ἔξω ἀπὸ τὸ δημόσιο σχολεῖον, παρὰ νὰ ἀποδεχθῆ μίαν δημόσια μύση στὴν ἐπερχόμενη Πανθησκευακία.

Ἐάν παρὰ ταῦτα ὁ λαὸς μᾶς ἐνσυνείδητα προτιμήσῃ νὰ ἀπομακρύνῃ τὸν Χριστὸ ἀπὸ τὴν δημόσια παιδείαν θὰ εἶναι μοιραία ἐκεῖνος ὑπεύθυνος τῆς ἐπιλογῆς του. Ὁ Χριστὸς ὅμως μαρτυρεῖται στὸ Ἱερό Εὐαγγέλιον, δὲν ἐκβιάζει κανέναν. Εἶναι ὁ Θεὸς τῆς ἐλευθερίας «κρούει τὴν θύραν» καὶ περιμένει νὰ τὸν δεχθοῦμε. Ἀλλὰ καὶ ἀπομακρύνεται ὅταν ἡμεῖς δὲν τὸν δεχόμαστε. Μόνον ἂς γνωρίζουμε ὅτι τὸ τίμημα τῆς ἀπουσίας τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὴν ζωὴν μας θὰ εἶναι βαρὺ, θὰ εἶναι ὁ ὄλεθρος.

Ὅπως ἔλεγε ὁ προφητικὸς λόγος: «Ὅτι ἰδοὺ οἱ μακρύνοντες ἑαυτοὺς ἀπὸ σοῦ ἀπολοῦνται» (Ψάλμ.72,27). Καὶ ὅπως γράφει ὁ ἅγιος Νικόλαος Ἀχιρίδος: «Ὁ Χριστὸς ἀπομακρύνθη ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, ὅπως κάποτε ἀπὸ ἀπὸ τὴν χώραν τῶν Γαδαρινῶν, ὅταν οἱ Γαδαρινοὶ τὸ ἐζήτησαν.

Μόλις ὅμως αὐτὸς ἔφυγεν, ἦλθε πόλεμος, ὄργη, τῆνος καὶ φρίκη, κατάρρευσις, καταστροφή».

Συνοψίζοντας τὰ ἀνωτέρω διαμαρτυρόμεθα σὲ ὄλους τους τόνους καὶ πρὸς κάθε κατεύθυνση γιὰ τὸ ὅτι μὲ τὸ νέο Πρόγραμμα Σπουδῶν ἐξισώνονται ὁ Χριστὸς μὲ τὸν Μωάμεθ, τὸν Βούδα, τὸν Κομφούκιον καὶ ἡ ἑν Χριστῶν ζωὴ μὲ τὴν θρησκευτικότητα τῶν ἄλλων θρησκειῶν, δηλαδὴ διδάσκεται στὰ παιδιά ὅτι σωτηρία ὑπάρχει καὶ στὶς ἄλλες θρησκεῖες. Ὅσοι τί πράττουν, κηρύσσουν «ἕτερον εὐαγγέλιον» εὐαγγέλιον πλάνης μὲ τὸ ὅποιο δὲν μπορούμε νὰ συμφωνήσουμε.

Ἐκφράζουμε τὴν ἐλπίδα ὅτι οἱ πολιτικοὶ μας ἡγέται καὶ οἱ ἐκκλησιαστικοὶ μας ἄρχοντες δὲν θὰ ἐπιτρέψουν νὰ ἐξισώνεται στὶς ψυχὰς τῶν Ὁρθόδοξων μαθητῶν ἡ Ἀλήθεια μὲ τὸ ψεῦδος, διότι τὸ σοβαρὸ αὐτὸ πλῆγμα τῆς δαιμονικῆς Νέας Ἐποχῆς στὸ σῶμα τοῦ εὐλογημένου Ὁρθόδοξου λαοῦ μᾶς θὰ ἀποτελέσῃ ἀσυγχώρητο λάθος τῆς γενεᾶς μας ἢ ὁποία καὶ θὰ πληρώσῃ τὸ βαρὺ τίμημα τῆς ἀποστασίας.

Ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου
+ Ἀρχιμανδρίτης Γεώργιος

Ἀναβάσεις: Ἰ. Μονὴ Ὁσίου Γρηγορίου Ἁγίου Ὁρους: Ὁδηγὸς πρὸς τὴν Πανθησκευακίαν τὸ νέο Πρόγραμμα Σπουδῶν γιὰ τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν.